

Laf Olsun Diye Grev Yapmak

Jean Baudrillard

1976

Laf olsun diye grev yapmak güncel bir mücadele biçimidir. Herhangi bir neden, bir amaç ya da politik bir gönderenler sisteminden yoksun bu grev biçimi; bir nedene dayandırılmayan, herhangi bir gönderenler sisteminden yoksun, toplumsal bir kullanım değeri olmayan ve kendinden başka bir şeyi amaçlamayan bir üretim biçimine – **üretim için üretime** – yani kısaca, artık bir **yeniden üretim** sisteminden başka şey olmayan ve onu sırtında taşıyan kısır dönüşel emek sürecinin de devasa bir totolojiye dönüşmüş olduğu bir sürece karşı çıkmaktadır. Grev yapmış olmak için grev yapmak, değer yasasının en son aşamasına denk gelen kapitalin içine düşmüş olduğu bu son durumu açığa çıkardığı için ters ancak yıkıcı bir totolojidir.

En sonunda grev: **politik güçler ve iktidar oyunu** ilişkileri konusunda ağırlığı olan bir araç, yalnızca bir araç, olma özelliğini yitirmiştir. Grev artık bir amaca dönüşmüştür. Bir tür amaçsızlığı amaç edinmiş olan üretimi, kendi sahasında kesin bir parodiye dönüştürerek, yadsımaktadır.

Üretim için üretim düzenindeyse artık israfa yer yoktur. Kullanımın kısıtlı olduğu bir ekonomi için geçerli olan bu terimi bizim kullanabilmemiz olanaksızdır. İsrar sistemini duygusal bir şekilde eleştirenlere ait bir terimdir bu. Concorde uçağı, uzay programı, vb şeyler israf değildir. Tam tersine. Çünkü

”nesnel” yararsızlığın en üst düzeyine ulaşmış sistemin ürettiği ve yeniden ürettiği şey **bizzat emeğin kendisidir**. Zaten (işçiler ve sendikalar da dahil olmak üzere) herkes ondan bunu beklemektedir. Her şey bir iş sahibi olma olayının çevresinde olup bitmektedir – toplumsal demek önce insanlara iş alanı yaratmak demektir. Her yerde esas olan işin korunmasıdır. Bu bağlamda İngiliz sendikaları Concorde’u süpersonik bir bombardıman uçağına dönüştürmeye hazırdırlar – enflasyon ya da işsizlik arasında yapılan seçimin sonucu yaşasın enflasyon, vs şeklinde olmuştur. Sahip olunan iş, Sosyal Sigortalar ve tüketim nesneleri toplumsal bir yeniden bölüşüm nesnelere dönüşmüş gibidirler. Bu muazzam bir paradokstur. Emek giderek üretken bir güç olma özelliğini yitirmekte ve giderek bir **ürüne** dönüşmektedir. Bu görünüm kapitalist sistemin uğradığı güncel mütasyonun en belirgin özelliklerinden biridir. Bu devrim sayesinde kapital üretime özgü bir aşamadan yeniden üretim aşamasına geçilmektedir. İşlerin yürümesi ve gelişebilmesi konusunda kapital, emeğe, her geçen gün daha az gereksinim duymaktadır. Çünkü kendisinden daha çok iş alanı ”üretmesi” istenmektedir.

İş üretmiş olmak için çalışılan bir sistemdeki bu saçma kısır döngünün karşılığı laf olsun diye grev yapmaktır (zaten günümüzde ”hak aramaya” dayanan grevlerin çoğu böyle bir görüntü sunmaktadır-

lar). "Bize grev yapığımız günlerin ücretini ödeyin" – yani aslında; grev denilen şeyi **yeniden üretebilmemiz** için bize para verin. Sistemin genel yapısına özgü saçmalığın tersine çevrilmesi denilebilecek bir şey.

Günümüzde tüm ürünler ve eğin kendisi yararlılık ve yararsızlığın ötesine geçmişlerdir – artık üretken emek yoktur, onun yerine **yeniden üretime** dayanan bir tüketim vardır. Boş zamanı değerlendirme denilen şey de en az emek kadar "üretkendir". Fabrikada harcanan emek de en az boş zamanı değerlendirme ya da üçüncü (hizmet) sektörü kadar "verimli değildir" – bu formüllerden birinin ya da diğerinin geçerli olmasının bir önemi yoktur. Üstelik **bu duyarsızlık tam da ekonomi politiğin tamamlanış (bitiş) evresine ait bir göstergedir.** Her şey yeniden üretim mantığı üzerine oturtulmuştur – yani şeyler kendilerini birbirlerinden ayırmamızı sağlayan somut amaçlarını yitirmişlerdir. Artık kimse üretmemektedir. Üretim ölmüştür yaşasın yeniden üretim düzeni!

Anarşist Kütüphane

Jean Baudrillard
Laf Olsun Diye Grev Yapmak
1976

Simgesel Değiş Tokuş ve Ölüm, s.47-49
Çeviri: Oğuz Adanır

tr.anarchistlibraries.net